

[Poul Dam.]

talt noget om behovet for tryghed i ansættelsen. Jeg opfattede det ganske anderledes, og hvis hr. Erik Hansen (Ålborg amt) inderst inde opfatter det på samme måde som jeg, kan man glæde sig over det, for så betyder det jo, at man er villig til at søge den tryghed i ansættelsen, som vi har for tjenestemændene, og som vi dog i nogen grad har fået for funktionærerne, overført til en lang række andre grupper af beskæftigede. Det er klart, det er målet, at denne tryghed i ansættelsen skal udvides, og det ville være rimeligere, hvis man hilste forsøg på at udvide den, selv om det er små forsøg, velkommen i stedet for at harcelere over, at der dog er nogle, der skal have tryghed i ansættelsen.

Et enkelt andet ændringsforslag gav anledning til nogle bemærkninger, jeg tror det var fra hr. Simonsen, nemlig spørgsmålet om efterlønnen til afdøde funktionærers efterladte, hvor hr. Simonsen kom med den kendte indvending, at dette var jo en stor og urimelig samt uberegnelig byrde for de små arbejdsgivere. Det er ganske rigtigt, at det kan det være, men hvad er det egentlig for en måde at argumentere på? Flertallet af de funktionærer, som omfattes af loven, er jo ikke ansat hos de små arbejdsgivere. Det er rigtigt, at tager man det arbejdsgivermæssigt, er det muligvis flertallet af de arbejdsgivere, som beskæftiger funktionærer, der er små, men flertallet af funktionærerne er beskæftiget i de store virksomheder. Det er rigtigt, at der er en uberegnelig risiko her for den enkelte arbejdsgiver, men den er jo ikke mere uberegnelig, end at den kan beregnes aktuariemæssigt. Det er en risiko, som de små arbejdsgivere, der beskæftiger funktionærer, meget vel ville kunne forsikre sig mod. Man kunne f. eks. lave en forsikring på erhvervsorganisationsbasis, således at administrationsomkostningerne blev ganske små. I hvert fald er undskyldningen for ikke at give funktionærerne og deres efterladte denne tryghed ganske urimelig.

Det forekommer mig, at de ændringsforslag, som socialdemokratiet har stillet, og som jeg har ydet min meget, meget begrænsede bistand til at få lavet lidt bedre, er en fornuftig reform. De vil give funktionærerne — efter et udvidet funktionærbegreb — noget større tryghed, og de vil give deres pårørende, i givet fald deres efterladte, en

større tryghed. Derfor mener jeg, det er rigtigt at vedtage dem. Hvis de ikke bliver vedtaget, ja, så er der jo en mulighed for, at der er et flertal efter valget til at gennemføre dem.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Jeg vil gerne takke for et godt og grundigt udvalgsarbejde. Selv om dette udvalgsarbejde for de forskellige partier startede med lidt uensartet udgangspunkt og også er afsluttet med forskelligt resultat, så har udvalgsarbejdet, så godt jeg har kunnet følge det, stillet ret store krav til enhver, der har deltaget i det.

Jeg har ikke grund til at kommentere enkeltheder ved denne lejlighed. Jeg kan henvise til de besvarelser, der er givet af spørgsmål stillet til mig fra udvalgets side. Jeg kan også henvise til mine bemærkninger under forslagetes første behandling. Jeg skal kun ganske kort nævne, hvilken indstilling jeg har haft, når jeg har skullet vurdere de problemer, som udvalget har rejst over for arbejdsministeriet.

Jeg har haft den indstilling, at man for det første skulle se at finde en løsning på de særlige funktionærproblemer, men dernæst at man samtidig skal prøve at fastholde en rimelig balance mellem de arbejdsvilkår, der fastsættes i funktionærloven, og de vilkår, hvorunder andre samfundsgrupper arbejder. En sådan balance er ikke særlig let at finde frem til, og enhver kan for så vidt have sin mening om, hvordan denne balance skal være. Men for mig har det været væsentligt, at de såkaldte funktionærgoder betales af private arbejdsgivere i de fleste tilfælde, af arbejdsgivere, der ikke — som man mener stat og kommuner har — har udtømmelige kilder at øse af. Mange arbejdsgivere, jeg tænker her på detailhandelen, hører til de sårbare dele af vort erhvervsliv, og de har indtægtsforhold, som funktionærgrupperne i det store hele ikke misunder dem. Det drejer sig om at finde den rigtige balance mellem funktionærgoderne og forholdene hos de arbejdsgivere, der skal dække disse funktionærgoder ind. Jeg synes ikke, at mindretallets forslag viser, at man har været særlig opmærksom på behovet for at finde frem til den rigtige balance her.

For det andet må man være opmærksom på, at man kan sikre tryghed i arbejdsfor-